

---, *Shi no Honshitsu* (『詩の本質』): The Essence of the Poetry), Daiichi-Shobo (第一書房) : Tokyo, 1926.
---, *Ware Nihon-jin Nari* (『われ日本人なり』) I am a Japanese), Daiichi-Shobo (第一書房): Tokyo, 1938.
Winther-Tamaki, Bert. *Art in the Encounter of Nations: Japanese and American Artists in the Early Postwar Years*, University of Hawai'i Press: Honolulu, 2001.

Footnotes

1. Ashton, Dore(1992) and especially Duus, Masayo(2004) are Isamu's biography, both quite negative towards Yone.
2. Hakutani, (1990) 'Father and Son: An interview with Isamu Noguchi'.
3. This term is a translation of the Japanese Phrase "chiiki shugi (地域主義)", which relay to an artistic methodology of elevating rural culture and tradition in art.
4. one Noguchi, *Seen and Unseen*, no. xix; also in *Selected Poems of Yone Noguchi*, p.9.
5. Yone Noguchi, *Ware Nihon-jin Nari*, p.180.
6. Noguchi, Isamu. (Translated by Ogura, Tadao.) *Aru Chokokuka no Sekai*, p.39.
7. Isamu Noguchi, 'Proposal to the Guggenheim Foundation' (1927) from [http://www.noguchi.org/intext.html\(2009/3/22\)](http://www.noguchi.org/intext.html(2009/3/22)). And also, Dore, Ashton. (*Hyoden Isamu Noguchi*, pp.32-33.) mentions about Isamu's intention of using his father's name.
8. This Japanese translation is used from the Pamphlet Isamu Noguchi, the journey toward the Landscape—The seeking and visit of Eurasia-monument with Bollingen Fund (The Japanese exhibition organized by the Noguchi Museum N. Y. in 2004)
9. Yone Noguchi, *Shi no Honshitu*, 1926, pp.7-8.
10. Yone Noguchi, 'Satsujin-ki', *Ware Nihonjin Nari*, pp. 142-143.
11. Yone Noguchi, 'In the Inland Sea', *The Pilgrimage*, 1909, pp. 47-48.
12. Yone Noguchi, *Hyosho-Jyo, jyou-Sisyu*, pp.78-79.
13. Yone Noguchi, *Japan and America*, 1921, Orientalia: NY&Keio University Press; Tokyo, p.3.
14. Dore Ashton, Translated into Japanese by Sasaya, Sumio. *Hyoden Noguchi: East and West*, 1992, p.122

'සුළගේ ගීතයට සවන් දෙනු' නවකතාව පිළිබඳ විමසීමක්

කුමාරසිංහ

මහාචාර්ය කුලතිලක කුමාරසිංහ සුළගේ ගීතයට සවන් දෙනු (Hear the Wind Sing) යනුවෙන් පරිවර්තනය කරන්නේ හරැකි මුරකමී නමෝ විත්තියෙන් ලියූ නවකතාව ය. එය ඔහුගේ තුන් ඇඳුතු නවකතාවක පළමුවැන්නයි. එහි අනෙක් නවකතා දෙක නම් Pinball, 1973 (1980) සහ A Wind Sheep Chase (1982) යන නවකතා ය. මෙම නවකතා මඟින් සාහිත්‍ය ලෝකය මුරකමී හඳුනාගන්නේ පශ්චාත් නූතනවාදී ලේඛකයෙකු වශයෙනි. එහෙත් මුරකමී පිළිබඳ මගේ කියවීම නම් ඔහු තරම් තියුණු ලෙස දේශපාලනික නවකතා ලියන අන් ලේඛකයෙකු නැති බව ය. ඔහුගේ නවකතා දේශපාලනික වන්නේ ස්වකීය ප්‍රශස්ත වචන හරඹය මඟින් ගෝලීයකරණය වූ පාරිභෝගික සංස්කෘතිය පිළිබඳ තියුණු කියවීමක් සම්ප්‍රදාය කරන බැවිනි.

මෙම නවකතාවට ප්‍රස්තුත වන්නේ 1970 අගෝස්තු 08 සිට අගෝස්තු 26 දක්වා කාල පරාසයක විහිදෙන එකටෙක සම්බන්ධයක් නැති සිදුවීම් ගණනාවකි. මෙහි කථකයාට නමක් නැත. ඔහුගේ මිතුරා Rat යන ආරූඪ නාමයෙන් හඳුන්වයි. ඔවුන් දෙදෙනා නිතර හමුවන්නේ J යනුවෙන් හඳුන්වන චීනයේ සංක්‍රමණය වූවකුට අයත් අවන්හලක දී ය. ඔවුන් දෙදෙනා ම විශ්වවිද්‍යාලීය ශිෂ්‍යයින් ය. මෙම නවකතාව දේශපාලනික වන්නේ මුරකමී එය ලියන කාල රාමුව (time frame) අනුව ය.

1970 වූ කලී ජපානයේ ශිෂ්‍ය අරගල ප්‍රබලව මතු වූ කාල වකවානුවකි. එහෙත් ඒ පිළිබඳ ව නවකතාවේ යන්තමින් සඳහන් වන්නේ අවස්ථා දෙකක දී පමණකි. ඉන් එක් අවස්ථාවක ඔහු විස්තර කරන්නේ එබඳු විරෝධතා රැළියක් පැවති දිනක තමා තරුණියක සමඟ නිදිවැදුණු බව කීමටය. ඒ අනුව ශිෂ්‍ය අරගල පිළිබඳ කතාව නවකතාවේ ආධ්‍යානික නොසිදුවීමයි. (narratively non events) එහෙත් සමස්ත නවකතාව ම එකී නොසිදුවීම් වටා ගෙනුණ ශිෂ්‍ය අසහනය පුරාවෘත්තයක් (myth) වෙයි.

මුරකමීගේ මෙම නවකතාව පිළිබඳ මෙබඳු කියවීමකට මා පොලඹවන්නේ සයිමන්ය. සයිමන් නවගන්නේගම සාපේක්ෂවී ලියන්නේ තුවක්කු සංස්කෘතිය මෙරට ගිලගෙන සිටි 1990 කාලවකවානුවේ දී ය. අංග ඡේදනය කළ කැරලි නායකයෙකුගේ සිහිනයක් තුළ ඔහුගේ පුරුෂ ලිඟුවට සමාන්තර ව කුඩා පිස්තෝලයක්

කාලතුවක්කුවක් තරම් විශාලව ලියලන විස්තරයක් සාපේක්ෂව ඇතුළත් ය. සයිමන් සාපේක්ෂව සමකාලීන ලංකාව පිළිබඳ කියවීමක් බවට පත් කරන ඓතිහාසික දෘෂ්ටාන්තයක් ලෙස නිර්මාණය කරයි.

මුරකමී තම නවකතාව තුළ නොසිදුවීම් බවට පත් කරන ශිෂ්‍ය අරගලවලට සමාන්තරව තමාගේ ලිවීමට මහත් සේ බලපෑ දෙයක් හාර්ට්ෆීල්ඩ් නමැති කාල්පනික ගත්කරුවකු නිර්මාණය කරයි. දෙයක් හාර්ට්ෆීල්ඩ් (Dereck Hartfield) යනුවෙන් ගත් කතුවරයකු ඇමෙරිකාවේ තමා ලෝකයේ කොහේවත් ජීවත් වූවකු නොවේ. එහෙත් නවකතාකරුවා තම ලිවීම පටන් ගත්තේ ම තමා දෙයක් හාර්ට්ෆීල්ඩ්ගේ ලියවිලිවලින් බොහෝ දේ උගෙන ඇති බවය. ඔහු එම කාල්පනික ලේඛකයා, හෙමින් වේ සහ ෆිල්ට්පෙරල්ඩ් වැනි ගත් කතුවරුන්ට පවා සමාන කරයි. අවසානයේ දී මේ හාර්ට්ෆීල්ඩ් මිය යන්නේ අනෙකින් හිටිලිගේ පින්තූරයක සහ අනෙක් අතින් කුඩයක් ද ඉහලාගෙන රජයට අයත් විසල් ගොඩනැගිල්ලකින් පහළට පැනීමෙනි.

සිදුවීම් නොසිදුවීම් බවට පත් කරන මුරකමී නොසිදුවීම් සිදුවීම බවට විස්තර කරයි. හාර්ට්ෆීල්ඩ් නම් කාල්පනික ගත් කතුවරයා තම නවකතාවේ සන්දර්භය ගොඩනැගීම තුළ ඔහු දෘෂ්ටාන්තමය වර්තයක් බවට පත් කරයි. ඔහුගේ කාල්පනික බව ජපාන සමාජය පිළිබඳ නියුණු පශ්චාත් නූතන කියවීමක් බවට පෙරළී ඇත.

එරික් ඉලයප් ආරච්චි පසුගිය සතියේ එක්තරා පුවත්පතක් සමඟ පැවැති සාකච්ඡාවක දී සිත්ගන්නාසුලු අදහසක් පළ කර තිබිණි. එහිදී එරික් කියා තිබුණේ යථාර්ථවාදය ප්‍රශ්න කරන නවකතාකරුවා මිනිසා බිලි ගැනීමට රේඛීය කාල ප්‍රවාහයට ඉඩ නොදෙන බව ය. එවිට නවකතාවට විවිධ අවකාශයන් කරා පමණක් නොව විකල්ප කාල රාමු කරා ද ගමන් කළ හැකි බව ඔහු තර්ක කරයි.

මුරකමී ගේ නවකතාවේ කාල්පනික කතුවර හාර්ට්ෆීල්ඩ් පුවත්පත් වාර්තාකරුවකු සමඟ පැවැති සම්මුඛ සාකච්ඡාවක දී ඔහුගේ නවකතාවල පවතින ප්‍රතිවිරෝධතා පිළිබඳ ප්‍රශ්න කෙරේ. හාර්ට්ෆීල්ඩ්ගේ නවකතාවේ වීරයා වන වැල්ඩො අඟහරු ග්‍රහයා මත දී දෙවරක් මිය ගොස් සිකුරු ග්‍රහයා මත වරක් මියදේ. මෙම ප්‍රතිවිරෝධතාව ගැන ප්‍රශ්න කළ විට හාර්ට්ෆීල්ඩ් අසන්නේ අවකාශයේ හිස් බව තුළ කාලයාගේ ගලා යාම පිළිබඳව දන්නේ ද යන්නය. තමා එය නොදන්නා බව කියන වාර්තාකරුවා අන් කිසිවකු ද එය නොදන්නා කරුණක් බව පවසයි. එවිට කාල්පනික ගත් කරුවා දෙන්නේ කුන්දේරා ලේඛකයාගේ නිර්මාණකරණය පිළිබඳ කර ඇති ප්‍රකාශයකට සමපාත වන පිළිතුරකි. එනම් හාර්ට්ෆීල්ඩ්ට අනුව ලේඛකයන් ලියන්නේ හැමෝ ම දන්නා දේ නම් ලිවීම අර්ථ විරහිත ක්‍රියාවක් වන බව ය.

අප අවධාරණය කළ යුතු කාරණය නම් හාර්ට්ෆීල්ඩ් කාල්පනික ගත් කතුවරයකු වූදී එරික් අප අතර සිටින නවකතාකරුවකු වීම ය. මින් සිදු වන්නේ ඉලයප් ආරච්චි ද අප විසින් පරිකල්පනය කරන ලේඛකයකු

බවට පත්වීම යැයි කිසිවකු තර්ක කළ හොත් මම ඔහුට විරුද්ධ නොවෙමි.

මුරකමීගේ පළමු නවකතාව පශ්චාත් නූතන නවකතාවකැයි යන නිගමනය සමඟ මම එකඟ වෙමි. පශ්චාත් නූතන සමාජය බිහිවන්නේ තොරතුරු සහ සන්නිවේදනය, ගෝලීයකරණය, රටවැසි බව සහ ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය පිළිබඳ නව රාමුවක හැකියාව යෝජනා කරමිනි. අප පශ්චාත් නූතන තත්වය ලෙස හඳුනා ගන්නේ එබඳු සමාජ වෙනස්කම්ය. එය පසු ධනවාදයේ සංස්කෘතික ස්වරූපය (පේම්සන්) ලෙස විස්තර වන්නේ එබැවිනි.

මුරකමීගේ මෙම නවකතාව තුළ රේඛීයෝ සන්නිවේදන අවස්ථාවන් පුනරාවර්තනීය ලෙස විස්තර වන්නේ මෙම සංස්කෘතික හැඩරුව නිරූපණය කරමිනි. මෙහි එන කතාව කියන්නා (ඔහුට නමක් නැත.) කුඩා කල කතා කිරීම ප්‍රතික්ෂේප කළ සිටි දරුවෙක් විය. ඔහු කතා කරවීමට මනෝ විකිත්සක වෛද්‍යවරයාට පවා නොහැකි වූ මුත් දන්න ඉලය වෛද්‍යවරයකුගේ මෙහෙයවීමෙන් සන්නිවේදනය තම පැවැත්ම සඳහා අවශ්‍ය සාධකයක් බව වටහාගෙන කතා පෙට්ටියක් බවට පත්වේ.

එවිට මුරකමී පශ්චාත් නූතන සමාජය සන්නිවේදනයේ අධිපතිකම පිළිගත් තොරතුරු සමාජයක් බව දෘෂ්ටාන්තමය ලෙස ප්‍රකාශයට පත් කරයි. ඔහු පසුකාලීනව නිර්මාණය කළ After Dark 1Q84 සහ වැනි නවකතා තුළ පරිපාකයට පත්වන්නේ හරුකි මුරකමීගේ එම නියුණු සමාජ කියවීමය.